

HOSPODIN JE MŮJ PASTÝŘ

Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. (Ž 23:1)

1. čtení: Římanům 5:1-11

Hlavní čtení: Žalm 23

ÚVOD: CO VŠECHNO PŘINESL ROK 2021?

Milí bratři, milé sestry,

je zcela přirozené, když právě dnešní den hodnotíme uplynulý rok. Když se v myšlenkách vracíme k jednotlivým událostem, které jsme prožili. Ať už k těm radostným, nebo k těm smutným. K tomu, co nás povzneslo do výšin. I k tomu, co nás zdrtilo a srazilo k zemi. K tomu, co bylo snadné. I k tomu, co bylo velice těžké.

Asi mezi námi není nikdo, kdo by si povzdechl, že celý ten uplynulý rok stál za zlámanou grešli. Že za těch posledních 12 měsíců si nedokáže vybavit ani jednu krásnou událost. A na druhou stranu zřejmě mezi námi není ani jeden takový, kdo by s nadšením prohlašoval, že se mu všechno jen dařilo, že si nevzpomíná ani na jednu těžkou chvíli, ani na jeden náročný okamžik. Život je pestrý a má mnoho poloh. Někdy připomíná jízdu na horské dráze. Nahoru a dolů. A zase znovu: Nahoru a dolů. Přičemž vystoupit nelze. Je třeba dojet až do cíle. A to se jistě dělo i v těch uplynulých 365 dnech našeho života. Nahoru a zase dolů. Až je z toho člověku někdy úplně nanic.

I. NIKDY NEJSME SAMI

Dlouho jsem přemýšlel, bratři a sestry, který biblický text bychom si měli právě tento den, při posledních bohoslužbách roku 2021 připomenout. Nakonec jsem zvolil Davidův žalm, který je nám důvěrně známý.

- *Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek.*

Tak především nám tento žalm připomíná, že nikdy, naprosto nikdy, ani na vteřinu jsme nebyli sami. Nikdy jsme nebyli jako ovce bez pastýře. Hospodin, náš dobrotivý pastýř, byl stále s námi. To je podle mého názoru hlavní zvěst tohoto biblického zpěvu. Ať už jsme odpočívali na travnatých nivách či na klidných místech u vod, nebo jsme procházeli roklí šeré smrti, on byl v tom všem s námi. Ať už jsme pociťovali klid a pokoj, nebo jsme byli vystrašení až na půdu, on byl s námi. Ať už nám bylo do smíchu, nebo jsme si mohli vyplakat oči a mysleli jsme si, že nám snad srdce pukne zármutkem, on tím vším procházel s námi. Ať už jsme se cítili zdravě a svěže, nebo jsme dlouho marodili a byli jsme slabí jako mouchy, on stál při nás. On nad námi bděl. On se k nám hlásil. On od nás neodcházel. On nám byl nablízku.

- *I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují.*

Bratři a sestry, právě tento verš se hodí k vánočním svátkům. My přece v těchto dnech oslavujeme příchod Ježíše Krista mezi nás, do našeho světa. Vždyť podle Písma se v Betlémě narodil ten, který dostal jméno Immanuel. Bůh s námi. Bůh, který je v tom všem, co prožíváme a čím si procházíme, s námi.

Doufám, že vás příliš neotrávím, když vám prozradím něco málo z hebrejské gramatiky. Immanuel – to je hebrejské slovo. Je to slovo složené ze tří slov. S-námi-Bůh. Hebrejštiny zná dvě možnosti, jak vyjádřit předložku „s“. „ET“ a „IM“. Když používá předložku „ET“, pak myslí na vztahy, které se člověka příliš nedotýkají. Tak například: Se mnou je tu na kazatelně i kapesník. Mám ho v kapse. Ale nijak mě jeho přítomnost, jeho blízkost neproměňuje, neovlivňuje. Ale když hebrejštiny použije předložku „IM“, pak ten, který je se mnou, mou existenci proměňuje. Ovlivňuje můj život. David říká:

- *vždyť se mnou jsi ty.*

Přičemž používá právě předložku „IM“. Tedy: *Ty jsi se mnou, Bože, a to mě proměňuje. Přináší mi to kýžený pokoj do života. Tvá blízkost mě udržuje v naději, že i tváří v tvář temnotě šeré smrti ničeho se bát nemusím. A my křesťané dodáváme: Když je Bůh v Ježíši Kristu s námi, pak se nemusíme bát vůbec ničeho. Ani života, ani smrti. Ani minulosti, ani přítomnosti, ani budoucnosti. Ani nemoci. Ani chudoby. Ani lidí kolem nás. A dokonce se nemusíme bát ani sami sebe.*

Jeho přítomnost, jeho blízkost nás udržuje při životě. Jeho síla a moc nás drží na cestě za ním. On sám v nás stále znovu probouzí víru v laskavého Boha, lásku k lidem kolem nás, i naději na věčný život. Jak krásně zvolá apoštol Pavel:

- ³¹ *Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?* ³² *On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?* (Ř 8:31-32)

II. HOSPODIN NÁS VRACÍ K SOBĚ

A to všechno David ještě umocní, když o Bohu zazpívá:

- *naživu mě udržuje.*

Doslova: *On vrací mou duši.* Co je to za zvláštní obrat? Kam ji vrací? Kam Bůh vrací naši duši? On ji vrací k sobě. On nás stále znovu vrací k sobě samému. David tento svůj výrok ještě podpoří tím, že řekne:

- *stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno.*

Ano, to je náš nebeský Pastýř! Pořád dokola obrací náš zrak na sebe. Abychom nebyli příliš vystrašení z toho, čemu čelíme. Abychom se nezhroutili z toho, co je před námi, čím budeme muset projít. Abychom na našeho Pastýře nezapomínali, což se nám hříšníkům žel stává. Proto Bůh stále znovu svým svatým Duchem obrací naši duši k sobě samému. A když se díváme na něj, pak kráčíme stezkou spravedlnosti. Stezkami Božími. Jdeme za ním. Následujeme ho. Hospodin vlastně dělá totéž, co rodiče, když se jejich děti bojí. Když jejich děti pláčou a nejsou k utišení. *Podívej se na mě. Podívej se na mě! Nic zlého se ti nestane, slibuji.* A dítě se konečně uklidní. Protože začne důvěřovat svému tátovi či své mámě víc než svému vlastnímu strachu.

Copak se to za uplynulý rok opakovaně nedělo nám všem, bratři a sestry? Copak Bůh opakovaně nebral naši hlavu do svých rukou, abychom se duchovním zrakem zaměřili přímo na něj? Copak nás svým slovem i svým Duchem neujišťoval, že je s námi, že je nám nablízku? To jen my, s naším věčně roztěkaným pohledem, s naší duchovní nejistotou, jsme častokrát viděli víc naše problémy a těžkosti než našeho laskavého a všemocného Pastýře. Ztráceli jsme ho z dohledu, nedívali jsme se přímo na něj. Nedůvěřovali jsme mu. Ano, takové jsme ovečky. Ale on nás stále znovu vracel k sobě samému. Možná k tomu někdy musel použít i tu svou hůl... Když to domyslíme: Proto jsme přece dnes tady. Abychom se vnitřním zrakem zaměřili na něj. Nám to pomáhá žít. Nám to dává sílu ke každému dalšímu kroku. Proto souhlasíme s žalmistou, když zpívá:

- *Do Hospodinova domu se budu vracet do nejdelších časů. Tady totiž nabývám nových sil.*

III. ČAS BOJŮ JEŠTĚ NESKONČIL... ALE JEDNOU SKONČÍ!

No, a nakonec: Král David v této své nádherné písni uznává, že čas bojů neskončil. A to si uvědomujeme také. Starý rok dnes končí. Ale s ním neskončí všechny naše problémy. S ním neupadnou do zapomnění všechny naše starosti. Zítřka ráno se probudíme a budeme nanovo řešit staré zápasy. Budeme se znovu bát toho, co máme před sebou. Budeme se opět strachovat o naše nejbližší a smutnit po těch, kteří nás opustili. Se starým rokem neskončí to, co nás tíží, zaměstnává a trápí. My to dobře víme. A David to ví také, když zpívá:

- *Prostíráš mi stůl před zraky protivníků, hlavu mi olejem potíráš, kalich mi po okraj plníš.*

Protivníci nezmizeli. Životem, který má i své protivné polohy, kráčíme dál. A přesto: Jdeme s jistotou lehkostí. S upokojeným vědomím, že Bůh nám dodává potřebou energii (prostřený stůl). Léčí naše rány (olej). A dává nám také čas od času důvody k tomu, abychom se upřímně radovali (kalich naplněný po okraj).

Na druhou stranu: Všeho do času. Boží dobrota a jeho milosrdenství nás sice budou *pronásledovat*, dokud budeme zde na zemi, jak výslovně říká žalmista. Zřejmě stejně, jako nás budou pronásledovat kdejaké problémy, dokud budeme dýchat.

Ovšem tím náš příběh neskončí. Vždyť ten dobrý pastýř, Pán Ježíš Kristus, který dokonce ze své lásky k nám položil svůj vlastní život, nám všem otevřel brány věčnosti. Tam, tam u něj, se to konečně pročistí. Tam u něj už nebudou žádné slzy, žádný stín smrti, žádní protivníci, žádné těžkosti, žádná bolest, žádná úzkost. Nic z toho tam u něj nemá co dělat. Tam budeme jen my a on. My s ním. Napořád.

Když jsem ležel v nemocnici, přišel jednou na vizitu pan primář infekčního oddělení. Veliký vtipálek. Uviděl mě a už ode dveří se nahlas ptal: *Tak co, pane Kulík, jdete za šéfem? Prosím?*, vysoukal jsem ze

sebe. On ukázal prstem nahoru a zopakoval: *No, jestli jdete za svým šéfem. Věděl, že jsem farář. Já na to: Za ním já nespěchám, pane primáři. A on je tu stejně se mnou. A pracoval i skrze vás.*

Ne, my za naším šéfem, za naším pastýřem, nespěcháme. On si nás stejně v pravý čas zavolá. Ale důležité je, že víme, kam jednou půjdeme. Přímo do jeho věčné náruče.

Milí bratři, milé sestry, je třeba dnes upřímně poděkovat našemu Bohu za to, že nás udržel při životě, ať už byl ten uplynulý rok jakýkoliv. Dožili jsme se konce dalšího roku, a to je obrovský důvod k vděčnosti. Je také třeba dnes našemu laskavému Pánu poděkovat za životy našich blízkých, kteří nás v tomto roce opustili. Vždyť věříme, že si je milosrdný Bůh vzal k sobě. Že na ně nezapomněl. Že je ve smrti neopustil. A do třetice je třeba posílit víru a naději, že on bude s námi a my budeme s ním, ať už se bude v následujícím roce dít cokoli.

Modleme se:

Hospodine, ty jsi náš pastýř. A my jsme tvé ovečky. Lidé, kteří jdou za tebou. Lidé, kteří stojí o tvou blízkost. Děkujeme ti, že jsi nás udržel při životě. Děkujeme ti, že jsi nás provedl mnohými temnými roklinami, nesčetnými stíny smrti. Děkujeme ti ale také za to, že z tvé ruky jsme přijali mnoho dobrého. Že jsme prožili nespočet šťastných a radostných okamžiků. S nadějí, Pane, vyhlížíme nový rok. S nadějí, že ani v tom následujícím roce nás neopustíš. Že nás provedeš dobrými i zlými dny. Že nás posílíš, podepřeš a potěšíš. Že nás také povzbudíš, abychom žili dobře a jako tvé ovečky ti nedělali ostudu. Amen.